

D'insurgent a referent

Un volum amb el títol 'Rosa Solbes. El periodisme insurgent' (Austrohongaresa, 2016) recorre la trajectòria d'una de les figures històriques del periodisme valencià. Periple professional que abasta des del periodisme combatiut de la Transició al tancament de RTVV.

Text de Xavier Aliaga

Traçar el periple vital i professional de Rosa Solbes (Alacant, 1950) és també recórrer la història del periodisme valencià de les darreres quatre dècades. De l'activisme periodístic de la Transició a la direcció de la fundacional Ràdio 9. De la seua experiència davant les càmeres en TVE, al tancament de RTVV.

El llibre *Rosa Solbes. El periodisme insurgent*, de la periodista Esperança Costa, es pot llegir com la biografia d'un dels referents periodístics del País Valencià, enriquida amb una oportuna segona part que recull una selecció d'alguns dels seus articles, reportatges i entrevistes. Però la dilatada experiència professional d'aquesta dona permet fer-se una idea de l'evolució de la professió periodística les darreres dècades. I conté no poques claus polítiques i sociològiques. "Com a periodista, Solbes ha estat present en els moments més destacats i decisius de la història recent del País Valencià i n'ha fet cròniques excel·lents", explica Esperança Costa en el pròleg. Ho fa formant part d'una "destacada generació de periodistes insurgents que, en els anys setanta i vuitanta, i sota el mestratge de figures com ara Martí Do-

mínguez, Vicent Ventura o J.J. Pérez Benlloch, sacsejarà la professió a València, fins aleshores adormida i complaent amb el poder", rebla l'autora de la biografia. Una generació marcada pel seu compromís esquerrà que, amb el temps, agafarà les regnes. O, en uns altres casos, esdevindrà un referent. Un grapat de periodistes vocacionals, de raça. Predestinats per a aquest ofici.

"Pare, vull estudiar periodisme. Però quin periodisme faràs, si està prohibit dir res? Ja canviarà la cosa". Aquesta conversa entre una jove i la seva mare Rosa Solbes i el seu pare resulta premonitòria. L'alacantina estudià periodisme en l'Escuela de Periodismo de la Iglesia de Valencia. I començarà a obrir-se pas sota el guiatge de Pérez Benlloch, que continuarà comptant amb aquella jove desperta i amb actitud d'esponja. Un període formatiu accelerat -de quina manera- en *Valencia Semanal*, una publicació des de la qual Solbes experimenta i narra els embats de la *batalla de València*, la fatxenderia de la dreta, les bombes a Joan Fuster o Sanchis Guarner

o la pressió judicial dels intolerants traduïda en nombroses querelles. Més tard, en *Diario de Valencia*, on arriba de la mà de Pérez Benlloch, Solbes viu el colp d'Estat del 23F o el llarg segrest per part d'ETA de l'empresari alzireny Luis Suñer, al qual aconsegueix entrevistar en exclusiva després del seu alliberament.

El tancament de *Diario de Valencia*, l'any 1983, marca el seu pas a l'audiovisual, a Radiocadena, en primera instància, i després al centre de producció de TVE a València. En ambdós casos, reclamada pel que havia estat el seu company a *Valencia Semanal*, Amadeu Fabregat. Tot i que els seus inicis havien estat en el reporterisme, Solbes esdevé presentadora i una de les cares populars de la televisió al País Valencià pre-autonòmica.

A finals de la dècada del 1980 el mateix Fabregat li encarrega la posada en marxa de la ràdio pública. El dia 2 d'octubre del 1989, Canal 9 Ràdio comença les seues emissions, però és una ràdio en precari, una germana pobra. Hi ha malestar i dimissions entre el planter. Tres mesos després, Solbes, tot i tenir el suport dels treballadors, serà destituïda. "Per a mi no era la persona idònia", despatxa un lacònic Fabregat. El comiat de TVE, el 2007, amb 57 anys, i el tancament de RTVV, sent consellera a proposta del PSOE, seran més moments amargs.

Presidenta de la Unió de Periodistes i premi Vicent Ventura a la trajectòria, Solbes ha estat un dels pilars de càrrega del periodisme valencià. Però també del feminisme, amb espais pioners com *Entre dones*, amb Emília Bolinches. O els llibres per reivindicar figures com Maria Cambrils. Un bagatge mereixedor d'un llibre com aquest. ●

